

לשוננו לעם

עורכים: ע' איתן ומ' מדן

כרך כא, תש"ל

עוד בעניין "שפך - יצק"

ב"לשוננו לעם". קונטרס ר"א-ר"ב, מביא מר יצחק אבינרי את השם שפוכאי ממסכת עבודה זרה עב ע"ב, שפירושו שופכים, ולא במובן "שופכים החוצה", כמקובל, אלא שופכים מן החבית אל הכד, כלומר יוצקים.

רש"י מפרש את הביטוי הזה כך: "פועלי ישראל הרגילים לערות יין מכלי אל כלי". אולם במסכת בבא בתרא דף כ"ד ע"ב מפרש רש"י את המלה שפוכאי בלשון אחרת, וכה דבריו: "שופכי יין מן החבית לנודות".

וכן גם נושאי כליו האחרים של התלמוד משתמשים בפועל שפך במובן "יצק".

בתוספות עבודה זרה דף עב ע"ב, ד"ה "אמר להו רבא", כתוב "שופך יין מהחבית לכלי". המאירי כותב: "יש מן המוכרים שמתנים עם הלוקחים לשפוך את היין לנאדות שלהם (בית הבחירה, עבודה זרה, מהדורת אברהם סופר, עמ' 257). ובפירושו של הראב"ד: "מכיון שסופו לישפך מכלי לכלי" (מהדורת אברהם סופר, עבודה זרה, עמ' 233).

מכאן, שבתלמוד ובמפרשיו משמש גם הפועל שפך במובן "יצק".